

Uitgeverij Holland - Haarlem

Vertaling: Leny van Grootel

Voor Dorothee

Oorspronkelijke titel: *Charlottes Traumpferd, Gefahr auf dem Reiterhof*

door Nele Neuhaus

© 2012 by Planet Girl Verlag in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Nederlandse uitgave © 2015 Uitgeverij Holland – Haarlem

Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN e-boek 9789025113025

ISBN gebonden boek 9789025112820

NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

Terug op de manege

‘Charlotte! Je bent er weer!’ De moeder van mijn beste vriendin Dorothee lachte vriendelijk terwijl ze de voordeur opendeed. ‘Wanneer ben je teruggekomen?’

‘Een kwartier geleden.’ Ik wipte opgewonden van mijn ene voet op de andere. Ik zou haar het liefst snel voorbij zijn gelopen regelrecht naar Dorothees kamer. Want ik had sensationeel nieuws.

‘Is Dorothee thuis?’ vroeg ik.

Tijdens de lange rit van Noirmoutier naar huis had ik vaak op het punt gestaan mijn vaders telefoon te vragen om Doro over Won Da Pie te vertellen. Maar ik deed het toch maar niet, vooral omdat mijn oudere broer Phil naast me zat. Die zou zeker heel irritant hebben meegeluisterd en me vierkant hebben uitgelachen.

‘Nee, hier is ze niet,’ zei Dorothees moeder. ‘Drie keer raden waar ze wél is!’

‘Op de manege?’

‘Natuurlijk, waar anders?’ Doro’s moeder trok een zogenaamd wanhopig gezicht. ‘Ze is al zes weken lang nergens anders te vinden.’

Dat begreep ik maar al te goed. We woonden nog geen honderdvijftig meter van de manege vandaan. En Doro, die in het huis naast ons woonde, zelfs nog geen honderd meter!

Vier weken geleden had ik mijn ouders nog gesmeekt om bij Dorothee te mogen logeren, want ik had ook zo graag mijn rijvaardigheidsbewijs willen halen en elke dag van de vakantie op de manege willen zijn, maar daar kwam natuurlijk niets van in. Gelukkig maar, anders was de mooiste zomer van mijn

leven aan mijn neus voorbijgegaan.

‘Snap ik,’ zei ik tegen Doro’s moeder. ‘Oké bedankt, dan ga ik maar.’

Ik wilde me al omdraaien, maar ze hield me tegen.

‘Wacht even Charlotte. Je moet weten...’ Ze aarzelde even en leek verlegen. ‘Er is iets gebeurd, iets... verrassends.’

Bij mij ook, dacht ik, maar ik zei het niet.

‘Doro is bang dat je boos zal worden,’ ging mijn buurvrouw verder. ‘Maar we moesten alles heel snel beslissen.’

Nu werd ik pas goed nieuwsgierig. Het klonk zo geheimzinnig wat ze me te vertellen had. Waarom zou ik kwaad zijn op mijn beste vriendin?

‘Wat is er dan?’ vroeg ik.

Doro’s moeder zocht naar de juiste woorden en wat ze toen zei, schokte me diep. ‘Nou ja, eh... Wij en Inga’s ouders hebben drie weken geleden samen een paard gekocht.’

Ik staaarde de buurvrouw aan alsof ze me tegen mijn schenen had geschopt. En heel even was ik met stomheid geslagen.

‘Dat... dat is super,’ wist ik ten slotte met moeite uit te brengen. Doro en ik hadden al eeuwen plannen gesmeed om samen een paard te kopen, we hadden elke cent opzij gelegd om die droom te verwezenlijken. En nu had ze dus een paard samen met Inga, alleen omdat ik toevallig vier weken ver weg met vakantie was geweest. Als mijn ouders niet ook toevallig een paard hadden gekocht, nog maar een paar dagen geleden, dan was ik op dit ogenblik waarschijnlijk in tranen uitgebarsten van ellende. Maar ik kreeg plotseling wel een brok in mijn keel en ik was ergens ook wel kwaad. Ik gunde mijn beste vriendin natuurlijk wel een eigen paard, daar ging het niet om. Maar had ze dat niet in de laatste brief die ze naar Noirmoutier had gestuurd kunnen vertellen?

Ze had er met geen woord over gerept. Waarom niet?

‘Lotte, niet boos zijn op Doro,’ zei Dorothees moeder weer.

‘Inga en Doro hadden toevallig een advertentie gezien op internet. Inga kende dat paard van de manege in Vogelsberg, waar ze een paar keer op paardenkamp geweest is.’

‘Ik ben niet kwaad,’ antwoordde ik. ‘Alleen... het valt me wel tegen.’

Doro’s moeder voelde zich er duidelijk ongemakkelijk bij dat haar dochter en Inga mij zo hadden laten vallen. Tenslotte was ik Doro’s beste vriendin, niet Inga. Ze keek echt bezorgd.

‘Ze laten je heus wel op Corsario rijden,’ probeerde ze me te troosten.

Ik had ineens niet meer zo veel haast om naar de manege te gaan. De laatste weken was ik bijna vergeten hoe het daar écht was. Mijn ouders dachten dat iedereen daar bevriend was met elkaar, maar ik wist al lang dat dat een illusie was. De werkelijkheid was wel even anders. Iedereen deed wel vriendelijk, maar eigenlijk was iedereen toch vooral op zijn eigen voordeel uit. En vooral onder degenen die geen eigen paard hadden en op manegepaarden moesten rijden was de concurrentie groot. Ik slenterde langzaam richting manege. Als ik er goed over nadacht was het wel gemeen van Doro en Inga achter mijn rug om samen een paard te kopen. Inga was altijd al een beetje jaloers geweest op mijn vriendschap met Doro. Doro en ik woonden naast elkaar, Inga een paar kilometer verderop in een ander dorp. Als Inga’s moeder haar had opgehaald, konden wij vaak nog wat langer op de manege blijven.

We hadden al een paar keer ruzie gehad omdat Inga zich tussen ons in wilde dringen en praatjes over mij rondstrooide. En nu ze samen met Doro een paard had dacht ze natuurlijk dat ze mij voorgoed had uitgeschakeld.

Als meneer Kessler, de instructeur, woord had gehouden – en daar twijfelde ik niet aan – dan wist nog niemand iets over Won Da Pie. Ik besloot dat nieuwtje nog even voor mezelf te houden en mijn twee ‘hartsvriendinnen’ een poosje met een slecht geweten te laten rondlopen. Ik kon het zelf nog niet eens echt bevatten dat mijn droom een eigen paard te hebben werkelijkheid was geworden. Het was immers pas drie dagen geleden dat ik het grootste avontuur van mijn leven had beleefd en ik onverwacht eigenaar van een paard was geworden.

Uiterekend aan het begin van de zomervakantie was mijn favoriete verzorgpaard Gento zomaar ineens verkocht. Dat had me veel verdriet gedaan en ik had me heilig voorgenomen nooit meer van een paard te gaan houden. Maar het liep heel anders.

In de vaste overtuiging nooit meer naar een paard om te kijken was ik met mijn familie voor vier weken naar een vakantiehuis op het Franse schiereiland Noirmoutier vertrokken. Op een avond zag ik een stel ruiters door de duinen naar het strand rijden. Wat verlangde ik ernaar om net als zij in het licht van de ondergaande zon door het hoogopspattende water van de aanrollende golven te galopperen. Ik had enorm spijt dat ik mijn rijspullen niet had meegenomen. Maar zonder dat ik het wist had mama ze gelukkig toch ingepakt en de volgende dag had papa mij naar Club Hippique gebracht, een manege op Noirmoutier.

Daar had ik Nicolas, zijn vrouw Véronique, hun neefje Thierry en diens zusje Sophie leren kennen. Bijna elke dag van de vakantie was ik op de manege, poetste paarden en zadeltuig, mestte stallen uit en deed allerlei andere karweitjes.

Als tegenprestatie kreeg ik les van Nicolas op de meest ver-

schillende paarden. Nicolas was een strenge leraar maar ik leerde ontzettend veel. Ik reed bijvoorbeeld zonder zadel aan de longe om mijn zit en mijn evenwicht te verbeteren. Ja, het was zonder twijfel ook daardoor al de mooiste zomer van mijn leven geweest. Nooit zou ik mijn eerste galop langs de zee vergeten, in het zadel van Brunette, een voormalig renpaard. Of de wedren, die ik van Thierry had gewonnen, op Le Zaza. In het begin had ik nog vrij hulpeloos in het zadel gezeten want ik was niet zo'n goede ruiter en ook niet bepaald dapper, maar ik werd steeds beter. In die vier weken had ik bijna elke dag gereden en ongelooflijk veel geleerd. Het was voor mij net of er wel een half jaar voorbij was gegaan sinds ik zo verdrietig naar Frankrijk was vertrokken.

Een van Nicolas' paarden, een zesjarige bruine ruin, had me op het eerste gezicht aan Gento doen denken. Maar alleen qua uiterlijk, want dit paard was lang niet zo lief en ook niet zo goed opgevoed. Nicolas had de bruine ruin nog maar pas in zijn bezit en moest helaas vaststellen dat hij slecht behandeld was door zijn vorige eigenaar. De eerste dagen liet het paard zich niet aanraken of zelfs maar benaderen. Uiteindelijk was het mij met veel geduld gelukt zijn vertrouwen te winnen en ik was tot verbazing van iedereen de enige die hij op zijn rug duldde.

Ik had hem voor mezelf Won Da Pie genoemd en hem elke dag verzorgd. Tijdens de laatste buitenrit langs het strand en dwars door de zoutmoerassen had ik Won Da Pie zelfs mogen rijden. We kwamen in een hevig onweer terecht. Véronique, die de ruitergroep leidde, viel van haar paard in het moeras. Ik trotseerde de bliksem en de donder en galoppeerde weg om hulp te halen. Die avond kwamen Nicolas en Véronique, die gelukkig niet ernstig gewond was, naar ons toe om mij te

bedanken. Ze boden Won Da Pie te koop aan en tot mijn grote verbazing gingen mijn ouders akkoord.

Zo was het gebeurd en nu was Won Da Pie, dat droompaard, van mij. Komende maandagmorgen zou Won Da Pie in Nantes op een paardentruck richting Duitsland worden gezet. Nicolas had uitgerekend dat de tocht ongeveer dertig uur zou duren. Dus uiterlijk dinsdag zou Won Da Pie bij mij zijn. En daarmee zou mijn leven volkomen veranderen. Ik zou elke dag kunnen rijden en niet meer op één armzalige les per week op een afgetobd manegepaard aangewezen zijn.

Tijdens de lange rit van Noirmoutier naar huis had ik me telkens weer voorgesteld hoe de anderen zouden opkijken! Stefan, Dana, Annika en Susanne, de oudsten op de manege die ons, de jonkies óf als lucht óf als slaven behandelden, zouden vast en zeker van jaloezie uit elkaar barsten. Tot nu toe had ik me niet echt gerealiseerd wat het betekende een eigen paard te bezitten, maar nu benam het vooruitzicht op de toekomstige privileges me bijna de adem.

's Maandags, als het voor de manegepaarden rustdag was, kon ik rijden. Ik hoefde mijn poetsspullen niet meer mee naar huis te nemen, want ik had nu recht op een kluis in de kleedkamer. Ik kon in de bak rijden of een buitenrit maken wanneer ik maar wilde, ik kon aan alle lessen deelnemen als ik daar zin in had. De vreugde over dat alles was uiteindelijk sterker dan de teleurstelling.

Geen echte vriendin

Het was druk op de manege. Meneer Kessler gaf rijles, Ralf en zijn moeder reden aan de andere kant van de buitenbak. Merle longeerde haar verzorgpaard Obermaat op de cirkel. Het was een vertrouwd gezicht en toch had ik het gevoel dat ik er buiten stond. Ik had de laatste weken in een totaal andere wereld geleefd en plotseling miste ik Nicolas en Véronique, Sophie, Rémy en... Thierry. Ik moest de hele tijd aan hem denken, aan zijn blauwe ogen en zijn brede grijns, die op het laatst niet meer spottend maar juist heel lief bedoeld was. Hij had me vier weken lang dwarsgezeten en uit de hoogte gedaan maar ik had me niet door hem op mijn kop laten zitten. En eergisteren, toen ik van iedereen op de club afscheid nam, was hij me tot aan de auto achternagekomen en had onverwacht zijn armen om me heen geslagen en me zijn e-mailadres gegeven. Bij de gedachte daaraan fladderde er een zwerm vlinders door mijn buik. Wat jammer dat hij niet hier kon zijn! Zou hij het echt gemeend hebben toen hij vroeg of ik een keer naar hem toe wilde komen, in Parijs?

Ik had het eind van de oprijlaan bereikt en zuchtte diep. Wat als zou blijken dat ik niet langer Doro's beste vriendin was? Wie kon ik dan alles vertellen over mijn belevenissen op Noirmoutier, over de buitenritten, mijn avontuurlijke tocht door het onweer en over... Thierry?

Voor de stal stonden een paar paarden aangebonden. Ik herkende ze meteen. Vicky, Quick en Barbados. Maar één ervan, een schimmel, had ik nog nooit gezien. Dat moest Corsario zijn. En ja hoor, Doro en Inga waren hem aan het borstelen. 'Lotte!'

Doro liet haar borstel en roskam vallen en stormde met open armen naar me toe. Haar bruine krullen dansten om haar stralende gezicht en ze omarmde me hartelijk. En hoewel ik net nog boos was geweest, was ik dolblij om Doro weer te zien. Tijdens de weken op Noirmoutier had ik haar vaak gemist. Samen met Doro zou het daar nog veel leuker zijn geweest. ‘Hallo Inga,’ riep ik zogenaamd niets vermoedend naar het meisje dat ik ook altijd als een vriendin had beschouwd. Schoorvoetend, maar met een overduidelijk triomfantelijke blik in haar ogen, kwam ze naar me toe. Haar linkerarm zat nog altijd in het gips. Tijdens de eerste springles van de cursus voor het rijvaardigheidsbewijs was ze gevallen en had ze haar arm gebroken. Dat had Doro mij geschreven.

‘Hai Lotte,’ zei Inga.

‘Hoe was het in Frankrijk?’ wilde Doro weten. ‘Je hebt totaal niks van je laten horen. Je had het toch beloofd?’

Hè nee! Nu waren de rollen omgedraaid! Ik was inderdaad vergeten te schrijven. Beter gezegd, ik had expres niet geschreven omdat ik boos en jaloers was geweest op Doro, Inga en de anderen omdat ze die zomer hun rijvaardigheidsbewijs zouden halen. Zonder mij.

‘Wat had ik moeten schrijven?’ zei ik schouderophalend. ‘Er was niks bijzonders. En trouwens, de mensen in Frankrijk ken je toch niet. Maar hoe was het hier? Is er nog nieuws?’

Doro en Inga wisselden een snelle blik.

‘Wat dan?’ drong ik aan. ‘Vertel!’

Ik deed net of ik nergens van wist, maar natuurlijk zou dat nieuwe paard mij ook meteen zijn opgevallen als Doro’s moeder er niets over had gezegd.

‘Het is... nou ja... we hebben...’ begon Doro verlegen. ‘Ik had het je heus wel willen vertellen, maar je hebt geen mobiele

telefoon en ik wist je vaders nummer niet... anders hadden we...'

Ze stokte.

'Anders had je... wat?'

Wat een slappe smoes! Ik trilde innerlijk van woede maar het lukte me om uiterlijk onbevangen en met gespeelde nieuwsgierigheid van Doro naar Inga en weer terug te kijken.

Het viel mijn vriendin duidelijk zwaar haar vertrouwensbreuk aan me op te biechten. Ze wist heel goed hoe zwaar het verlies van Gento mij getroffen had en nu wist ze niet hoe ze zich eruit moest draaien. Doro was anders altijd zo sterk en zelfverzekerd, maar ze wist zich duidelijk geen houding te geven.

In haar brief had ze geen woord over het paard geschreven. Maar ze had, in tegenstelling tot Inga, tenminste nog wel een slecht geweten. Inga kon namelijk haar tevreden grijns niet onderdrukken. Zij bezat nu een paard, samen met Doro, met wie ze altijd liever vriendin was geweest dan met mij. Ik was niet meer dan een lastige concurrent. Wel een iets betere ruiter, maar dat zou nu niet lang meer duren.

Dat ze zo gemeen was! Ik moest er bijna van overgeven. En ik moest er niet aan denken hoe ik me zou hebben gevoeld als Won Da Pie er niet zou zijn. Ineens was de manege, die altijd mijn tweede thuis was geweest, een vreemde, vijandige plek. 'Doro en ik hebben samen een paard gekocht,' flapte Inga er toen met een hatelijk lachje uit.

'Wat? Wanneer dan?' Ik deed of ik totaal overvallen was en het lukte me probleemloos er geschokt uit te zien. Tenslotte wás ik dat ook.

'Drie weken geleden,' zei Inga en bevestigde hiermee dat Doro dit nieuws in haar brief voor me had verzwegen. 'Die schimmel daar, dat is onze Corsario.'

‘Lotte... ik... ik wilde het je echt zeggen, zodat je niet plotse-
ling voor een voldongen feit zou staan,’ stotterde Doro en ze
werd vuurrood.

Ik ging naar de schimmel en bekeek hem. Ik was geen echte
kenner maar ik moest wel eerlijk toegeven dat Corsario een
indrukwekkend paard was. Sneeuw wit en zeker twee hand-
breedten groter dan mijn Won Da Pie. Hij had vriendelijke
donkere ogen en maakte een goedmoedige indruk.

‘Dat is jullie paard?’ vroeg ik alsof ik het nog niet goed had
begrepen.

Doro en Inga knikten... Inga trots en Doro verlegen.

‘Hoe heet hij en hoe oud is hij?’

‘Corsario. Hij is vijftien,’ antwoordde Inga. ‘Een Holsteiner.
Hij heeft met springen meer dan twintig M-wedstrijden
gewonnen.’

‘Aha. En wie van jullie springt dan met hem? Jullie hebben dat
op de zomercursus vast heel goed geleerd.’

Dat was een mooie steek onder water, dacht ik vergenoegd.
Want Inga had natuurlijk niets geleerd tijdens de cursus, ze
had immers al meteen de eerste les haar arm gebroken.

‘We doen samen met Corsario,’ zei Inga vlug. ‘Doro doet nu de
springlessen en ik als mijn arm uit het gips is.’

‘Waarom zit je eigenlijk in het gips?’ vroeg ik, hoewel ik dat
natuurlijk al lang wist.

‘Ik ben gevallen bij de parcourstraining.’ Inga begon snel over
iets anders. ‘Corsario is zo lief. Hij zal nooit bokken of er van-
door gaan.’ Ze streelde zijn hals.

Ik keek naar Dorothee, zij sloeg haar ogen neer.

‘Top,’ zei ik. ‘Gefeliciteerd.’

‘Hallo Charlotte!’ riep meneer Kessler op dat moment. De les
die hij had gegeven was afgelopen en nu kwam hij onder het

hek van de buitenbak door naar ons toe.

‘Zo, weer in het land? Leuke vakantie gehad?’ vroeg hij.

‘Prima,’ zei ik grijnzend. Hij grijnsde ook en beduidde me dat ik met hem mee moest komen.

‘Wanneer komt het paard?’ vroeg hij zodra we buiten gehoorsafstand van de anderen waren.

‘Dinsdagmiddag,’ zei ik. ‘Hij wordt maandagmorgen in Nantes ingeladen. De tocht duurt ongeveer dertig uur.’

‘Aha. Wist je dat je vriendinnen ook een paard hebben gekocht? Ik was wel verbaasd.’ Hij keek naar Doro en Inga die nieuwsgierig maar tevergeefs hun oren spitsten.

‘Inga heeft het me net onder mijn neus gewreven.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Het lijkt me wel een mooi paard. Won Da Pie is... heel anders.’

‘Hoe bedoel je?’ wilde meneer Kessler weten. Was hij nu oprecht geïnteresseerd?

In Frankrijk was het me niet opgevallen, maar Won Da Pie was lang niet zo elegant en goed opgevoed als deze schimmel. ‘Hij is pas zes jaar oud en heeft veel temperament. Ik ben een paar keer met een grote boog van hem afgevlogen. Hij heeft een beroemd stamboek en de man van wie ik hem heb gekocht zegt dat het nog wel eens een heel goed springpaard zou kunnen worden. Maar nu kan hij nog niet echt veel.’

‘Zes jaar is ook nog erg jong. Ken je zijn afstamming?’ vroeg de instructeur nieuwsgierig en ik herinnerde me opeens dat hij in zijn jonge jaren een succesvol springruiter was geweest.

‘De vader is Quidam de Revel, zijn moeder stamt af van Le Tôt de Semilly en Starter.’ Die Franse namen kwamen inmiddels vloeiend over mijn lippen. ‘Dat zijn in Frankrijk allemaal best goede springpaarden.’

Meneer Kessler zette grote ogen op.

‘Best goede...’ Hij leek plotseling echt onder de indruk. ‘Dat lijkt me nogal zwakjes uitgedrukt! Het is de aankoop van het jaar! Hoe kom je aan zo’n paard?’

‘Ik... eh... dat was puur toeval,’ stotterde ik verrast.

‘Lieve hemel!’ Hij grijnsde. ‘Ik ben wel benieuwd! Met die afstamming zou ik zijn papieren maar stevig vasthouden, dat ze niet wegwaaien!’

Hij lachte om zijn eigen grap, maar ik niet.

‘Wat bedoelt u daarmee?’ vroeg ik verward.

‘Ik bedoel,’ zei de instructeur nu weer in alle ernst, ‘dat de paarden die je net genoemd hebt de beste springpaarden van de Internationale Paardensportfederatie hebben voortgebracht. De vader van Quidam de Revel is Jalisco B, die weer van Almé Z. afstamt. Net als de beroemde Galoubet, de vader van Rodrigo Pessoa’s vroegere toppaard Baloubet du Rouet. Van die lijn stammen wereldkampioenen en olympische medaillewinnaars af.’

Ik kon geen woord uitbrengen, ik stond daar maar wat en staarde hem aan. Zo euforisch kende ik de instructeur niet. Meneer Kessler was altijd heel bedaard en niet geneigd tot overdrijven. Eigenlijk had ik hem nooit een enthousiaste instructeur gevonden, een beetje afgestompt zoals de oudste manegepaarden. Was dat de eerste verandering als je niet meer op een manegepaard reed maar een eigen paard bezat? Ons contact ging tot nu toe niet verder dan zijn spaarzame commando’s tijdens de rijlessen en een vriendelijk goedemorgen.

Een beetje verward keek ik hem na tot hij door de staldeur verdween.

‘Wat moest Kessler?’

Doro stond achter me en ik keek verschrikt om, want ik had

haar helemaal niet horen aankomen.

‘O, het ging over... Frankrijk,’ kletste ik me eruit. Daarmee had ik niet gelogen.

‘Lotte,’ zei Doro nu. ‘Ik weet zeker dat je kwaad op me bent. En dat snap ik heus wel.’

Ik was met mijn gedachten heel ergens anders en even wist ik niet wat ze bedoelde.

‘Waarom zou ik kwaad zijn?’ zei ik.

‘Nou ja, om Corsario.’

‘O, daarom. Maar ik wist het al hoor, van jouw moeder,’ bekende ik. ‘Ik ben niet boos. Alleen een beetje teleurgesteld.’

‘Geloof me, Lotte, ik wilde het eigenlijk niet. Maar Inga maakte me helemaal gek. Je weet hoe ze is als ze iets echt wil.’ Doro haalde haar schouders op en zag er zo ongelukkig uit dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen haar te laten denken dat ik boos op haar was. Bovendien, ik brandde van verlangen om haar over Won Da Pie te vertellen.

‘Corsario stond op de manege in Vogelsberg waar Inga al twee keer op ponykamp is geweest,’ zei Doro. ‘Ze vroegen achtduizend euro en dat vonden Inga’s ouders te veel. Toen heeft ze net zo lang aan mijn hoofd gezeurd totdat ik mijn ouders gevraagd heb om samen te doen. Ik had veel liever samen met jou een paard gehad, Lotte. Eerlijk waar.’

Ik geloofde haar.

‘Ik had het eerst niet door, maar Inga was altijd al jaloers op ons.’ Dorothees woorden kwamen als een waterval, ze was duidelijk opgelucht dat ze er eindelijk met mij over kon praten. ‘Ik bedoel, ze had ook Beate kunnen vragen of iemand anders van de manege.’

‘Waarom heb je er niks over geschreven,’ vroeg ik door. Zo gemakkelijk kwam ze toch nog niet van me af.

Doro liet haar hoofd hangen. ‘Ik kon het niet,’ gaf ze toe. ‘Ik haatte mezelf, echt Lotte, je moet me geloven. Ik dacht altijd dat ik waanzinnig gelukkig zou zijn als ik een eigen paard had, maar Corsario doet me niets. Omdat... ik bedoel... jij en ik wilden toch altijd samen een paard hebben? Eigenlijk waren het Inga’s ouders, die mijn ouders hebben overgehaald.’

Wat zou ik in haar plaats hebben gedaan? Zou ik het hebben aangekund van een eigen paard af te zien, alleen om mijn beste vriendin niet te kwetsen?

Ik keek Doro nadenkend aan. Het antwoord was: ja. Ik zou het niet hebben gedaan. Ik was heus geen engel, maar ik was meestal wel loyaal, vaak zelfs te goed van vertrouwen en zeker niet berekenend. De aankoop van Corsario had zonder twijfel het einde van onze vriendschap betekend en waarschijnlijk had ik nooit meer een voet in de manege gezet, als Won Da Pie niet vijftienhonderd kilometer hiervandaan op het punt stond om hierheen gebracht te worden.

‘Ach, het maakt me niet uit.’ Ik haalde mijn schouders op. Mijn boosheid was gezakt. ‘Ik vind het super dat je een eigen paard hebt. Want nu kunnen we mooi samen uit rijden. Zelfs ook buitenritten maken en meedoen aan wedstrijden.’

‘Hoe dan?’ vroeg ze stomverbaasd.

‘Ik heb ook iets voor jou verzwegen,’ gaf ik toe en ik liet mijn stem dalen hoewel ik het liefst had willen juichen. ‘Toevallig hebben mijn vader en moeder ook een paard gekocht. Een ruïn, hij is zes jaar oud en hij heet Won Da Pie. Dinsdag komt hij hier aan. Kessler weet er al van.’

Dorothee staaarde mij met grote ogen verbijsterd aan. Maar toen verscheen er een brede grijns op haar gezicht en ze was op slag weer de oude.

‘Lotte! Dat meen je niet! Dat is supervet!’

‘Nou en of!’ Ik grijnsde. ‘Nu hebben we ieder een eigen paard!’
‘Hoe cool is dat!’ Doro straalde. ‘Nu hoeven we nooit meer op een manegepaard.’

‘We kunnen samen rijden wanneer en waar we willen,’ vulde ik aan.

‘En jij kunt in de herfstvakantie je rijvaardigheidsbewijs halen,’ zei Doro peinzend. ‘Dan kunnen we daarna samen naar de springlessen. Dat is echt geweldig! De anderen zullen wel opkijken!’

‘Ja, dat zal wel!’

We lachten naar elkaar. Het was Inga niet gelukt onze vriendschap te verstoren, al had ze dat misschien graag gewild.

‘Ik voelde me echt schuldig,’ vertrouwde Doro me toe, toen we over onze eerste blijdschap heen waren. ‘Maar Inga heeft me gewoon gedwongen. Toen ik in het begin zei dat ik het niet wilde, begon ze te huilen en ze heeft me wel honderd keer gebeld. Nu heb ik pas door hoe gemeen dat eigenlijk was.’

‘Ze wilde jou van me afpikken,’ concludeerde ik nuchter.

Ik keek op mijn horloge. Het was al bijna half acht.

‘Ik moet naar huis,’ zei ik. ‘Ik wil niet al meteen de eerste dag ruzie krijgen.’

‘Dan zien we elkaar morgen,’ zei Doro. ‘Om negen uur rijdt Inga Corsario, ondanks dat ze in het gips zit.’

Opeens kreeg ik een idee. Thuis lag mijn tienrittenkaart voor de rijlessen, maar die had ik na morgen niet meer nodig. Ik had nog twee uur over.

‘Weet je wat, Doro?’ zei ik. ‘Ik rijd ook mee. Mijn laatste les op een manegepaard.’

We liepen naar de zadelkamer, die ook als kantoor dienst deed. Boven op het bureau lag het inschrijfboek voor de lessen. Bij de les voor 09.00 uur stonden nog maar drie namen. Ik schreef

de mijne erbij. Eens kijken wat ik in die vier weken op Noirmoutier nu werkelijk van Nicolas geleerd had.

Inga is boos

Doro en ik hadden tot 's avonds tien uur zitten kletsen. Dat was het voordeel als je vlak naast je beste vriendin woonde - we hadden geen telefoon nodig. Zij zat in hun tuin, ik in de onze met het heggetje tussen ons in. En toen vertelde ik haar alles wat ik beleefd had. Dat met Thierry had ik tot het laatst bewaard. Mijn vriendin was door het dolle heen en wilde zijn foto zien. Maar ja, die had ik niet.

'Dan wordt het toch tijd voor een eigen laptop met een Facebook-account,' zei Doro beslist. 'Hoe kan hij je anders bereiken!'

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Phil, mijn grote broer, was vijftien en had pas de vorige kerst een laptop gekregen omdat hij hem voor school nodig had. Ik mocht wel op mijn moeders computer, had een eigen inlogcode en een e-mailadres, maar mijn ouders zouden me zeker uitgebreid volgen als ik op Facebook zou gaan.

Die nacht droomde ik verward over Nicolas en Won Da Pie, en ook over Thierry. Zou hij echt antwoorden op een mailtje van mij?

Aan het ontbijt besloot ik Thierry pas te mailen als Won Da Pie was aangekomen. Ik voelde me bijna gelukkig toen ik om half negen op weg ging naar de manege en mijn gedachten kon laten gaan. Vroeger had ik voor elke rijles een naar gevoel in mijn buik maar nu was het anders. Ik genoot van de zon aan de wolkenloze blauwe hemel en van de dennengeur die het naburige bos verspreidde. Op Noirmoutier was er geen bos, alleen zonovergoten zoutmoerassen en de eindeloze zee. Zou Won Da Pie ooit van zijn leven een bos hebben gezien? Over

drie dagen zou hij er eindelijk zijn. Nog drie eindeloos lange dagen!

Eenmaal op de manege kwam ik Inga tegen in de stalgang.

‘Hai Lotte,’ zei ze vanaf haar paard. ‘Ik heb gezien dat je deze les meerijdt.’

‘Ja, dat ben ik wel van plan,’ antwoordde ik. ‘Jij ook?’

‘Ja natuurlijk. Met een eigen paard kun je elke les meerijden als je wilt.’

‘Fijn voor je.’

‘Ja hè? Dat is wel wat anders dan maar één keer in de week op een duf manegepaard rondrijden.’

Inga lachte geringschattend en ik kon bijna niet geloven dat ik haar ooit als een goede vriendin had beschouwd. Ik zou het echt nooit of te nimmer in mijn hoofd halen zo verwaand te doen tegenover mijn beste vrienden.

‘Gaat het wel met die gipsarm?’ vroeg ik.

‘Ja hoor,’ beweerde Inga. ‘Corsario is boterzacht in de mond. Hij is niet zo afgestompt als die manegepaarden.’

‘Je hebt ook nieuwe laarzen,’ stelde ik vast.

‘Van echt leer. Gloednieuw,’ bevestigde Inga. ‘Ze hebben vijfhonderd euro gekost. En ik heb ook een nieuwe rijbroek met een leren inzet. Daarmee plak je gewoon aan het zadel.’

Ze stak een been uit. Aan de laarzen blonken scherpe sporen. Ik had mijn oude zwarte rijbroek aan met de gelapte knieën en rubberlaarzen die me al een beetje te klein waren.

‘Echt super.’ Ik deed net of ik onder de indruk was. ‘Met zulke laarzen en zo’n broek rijd je vast tien keer beter dan eerst.’

‘Wat bedoel je?’ Inga keek me argwanend aan. Haar rijkunst was, zoals altijd, een teer punt.

‘Oh, niks,’ zei ik achteloos en ik liep door.

Meneer Kessler zat achter zijn bureau in de zadelkamer en